

AFTENSKUMRING.

Andante con moto.

Verner Evald.

1. Hver en Smaa-fugl blun - der i den dunk - le Lund,

Med sit Ho - ved un - der Vin - gens blø - de Duun.

Hel - lig Taus - hed thro - ner o - ver Mark og Vang;

Fra det Fjer - ne to - ner Kun en Van - drers Sang.

2.

Trættet af sin vilde,
Stolte Kjempegang,
Bølgen nynner stille
Paa sin Aftensang.
Bugten mod den strækker
Blomsterarme to,
Som et Barn den lægger
Sig deri til Ro.

3.

Ogsaa jeg vil følge
Længslen i mit Bryst,
Som den vilde Bølge
Søge Fredens Kyst.
Vidt, min Sjæl, Du flakked
Uden Ro og Rist;
Nyd da nu en stakket,
Ak, kun stakket Frist!

H. V. Kaalund.

AFTENSTEMNING.

Moderato.

Verner Evald.

p

1. Da - gen hæl - ded, So - len smi - ler Læn - ger ej bag Højens Karm.

Tyst i Ves - ter Ha - vet hvi - ler, Fav - net tæt af Skyg - gens Arm.

Eg - nen er saa taus og stil - le, Il - den paa hver Ar - ne slukt,

Til sin Bo, den skjul - te, lil - le, Sty - rer mø - dig Fugl sin Flugt.

2.

Hør, de milde Aftenvinde
Suse om det dunkle Krat.
See, hvor Stjernen Guld kan spinde
Ind i Skovens dybe Nat.
Ingen Orm sig snoer i Støvet,
Som dens Straaler ej kan naae;
Ingen Knop blev født bag Løvet,
Som ej Himlens Øje saae.

4.

Frem nu gaaer den fulde Maane
Midt i denne Perlerad,
Skov og Sø og Marker blaane
I det blege Straalebad.
Kilden risler, Vinden fanger
Bøgeblad og Lindeblad.
Hvilken lille herlig Sanger
I den ranke Poppel sad!

3.

Svalende trindt Duggen drysser
Perler ned paa Blomster smaa.
Veed Du vel hvorfor den kysser
Alle disse vege Straa?
Den har hørt dem lønligt græde,
Da Din Fod dem havde traadt;
Hvad Du synded mod de Spæde,
Vil den atter gjøre godt.

5.

Hjerte, lær af denne stille
Aften i den stille Dal!
Lær af denne muntre Kilde!
Lær af denne Nattergal!
Hør, hvor freidige, hvor unge
Toner rummes kan i den!
Fugl, Du fik en liflig Tunge,
Du sang Hjertet ungt igjen!

Carl Andersen:

BRYD FREM, KJÆRMINDER, AF KNOPPENS FAVN.

Allegro moderato.

PIANO.

Kjærminder

1. Bryd frem, Kjær - min - der, af Knop - pens Favn, Vi -
o - ler og gu - le Ra - nunk - ler! Spring ud, I Bø - ge, i
Rin - gens Navn, Som her . paa Fing' - ren funk - ler!
p *dim.* *pp*

2. Nu blomstrer min Rose, nu grønnes mit Haab,
Min Sangfugl løfter sin Vinge;
Alverden skal dele Foryngelsens Daab,
Alle fængslede Kilder skal springe!

3. Det er Salomons Ring, som jeg løfter her,
I skal høre det, Højder og Dale,
Høre det, Smaastjerner, een og hver
I Himlens fjerneste Sale!

4. Saa kom, Zephirer! Fei Himlen klar!
Spring ud nu, I Markens Blommer!
Det er Salomons Ring, jeg paa Haanden har,
Spring ud i min Kjærligheds Sommer!

(E. v. der Recke.)

DANMARK.

Maestoso.

Verner Evald.

1. Mit Fædre-land, hvor er Du smukt, Midt i de selv-blåa Van-de, Med
Fav-nen fuld af gyl-den Frugt Og Bø-ge-krands om Pan-de, Med
Sa-ga-skrift og Skjal-de-sang Om gam-le sto-ro Min-der, Med
Spro-gets mil-de, blø-de Klang Og mil-de, blø-de Qvin-der!

2.

Men mild og blød, som Landet selv,
Som Himlen og som Jorden,
Som Sprogets Fald og Qvindens Sjæl,
Den danske Mand er vorden;
Med uforskyldte Byrders Vægt
Han uden Harm vil skride,
Og heller, end at handle kjækt
Han vil taalmodig lide.

4.

Men naar hans Elefantnatur
Engang er bleven vækket,
Saa staaer han ogsaa som en Muur,
Standhaftig, uforskrækket;
Saa har han Mod, saa har han Kraft,
Og for sin Ære flammer;
Saa har han Hænder to paa Skæft
Gud naade den, de rammer!

3.

Han holder meest af Ro og Mag,
Og helst med Lempe farer;
Han hylder nok den gode Sag
Men lunkent den forsvarer;
Han griber flux ej Stang og Staal,
Naar man hans Ret mon krænke;
Nej—han maa først ha'e „Overmaal“,
Saa vil han—sig betænke!

5.

Mit Fædreland, mit skønne Hjem,
Som tunge Tider trykke,
Du snart af dem skal gange frem
Med Ærens frelste Smykke!
Du skal ej atter worde Træl
Og fremmed Svæbe smage;
Ta'er man din Frihed bort—nu vel,
Saa ta'er vi den tilbage!

C. Floug.

DU AANDER I MIN TANKE.

Allegretto.

Verner Ewald.

mp Du aan - der i min Tan - ke, Hvad jeg saa tæn - ker

paa Hvor - hen mit Ø - je svæ - ver Er det, som Dig jeg

saae! I mi - ne Tan - kers Hav Du som So - len ned kan

gaa — Og at - ter, ret, som den, Næs - te Mor - gen op —

staa! (Mirza Schaffy.) *pp*

DEN GAMLE KÆMPE ELBORUS.

Maestoso.

Verner Evald.

2.

Jeg selv som Bjerget Elborus
I stille Høihed staar,
Og blomstrende ved Bjergets Fod
Er Du den skønne Vaar!

Mirza Schaffy.

GUL RULLER DERNEDEN DEN BRUSENDE KUR.

Con moto.

Verner Evald.

2.

Rød funkler den ædle kachetiske Vin—
Saa fyld mig da Glasset, Du Kjære!
Jeg drikker og tænker paa Læbens Karmin—
Gid altid det saa kunde være!

3.

Nu Solen gaaer ned, og det mørknes saa brat,
Men mit Hjerte lig Stjernernes Hære
Har klareste Lys i den mørkeste Nat—
Gid altid det saa kunde være!

4.

Dine sorte Øjne har fugtigt Skjær—
Jeg veed, hvad de Øjne begjære!
Kom, Pige! det mørknes, og Ingen er nær—
Gid altid det saa kunde være!

Mirza Schaffy.

DEN HAABEFULDE.

Moderato.

Verner Evald.

mp

p

1. Hvor jeg gaaer og staaer, der maa jeg tæn - ke, El - ske - li - ge, paa dit sø - de

Smil, Det har truffet mig med A-mors Piil, Det har bun-det mig med Frej-las Læn-ke,

pp *morendo*

2.

Kunde jeg engang dog saligt svale
Læbens Lue paa Din Haand af Snee!
Turde jeg dog tolke Dig med Tale
Hvad Du alt kan i mit Øje see.

3.

Elsker Du igjen, Du bange Skjønne?
Ja Din Ild er ikke mindre svag;
Gjerne vilde Du Din Digter lønne
Med et kjærligt Kys, et Farnetag.

4.

Amor! Du, som tændte denne Kerte,
Kjærlighedens Blus i Begges Barm!
Lad med salig Skjælven snart min Arm
Trykke hende henrykt til mit Hjerte.

Oehlenschläger.

HARPEPIGENS KLAGE.

Andantino.

Verner Evald.

1. Fa - der - løs og
mo - der - løs, af Brø - dre - ne for - ladt — al - le smaa Sø - stre i Gra - ven ned -
sat — Al - le til - sam - men i Hun - gers - qual død; Tun - ge - re
Taa - re paa Jor - den ej flød. *p*

2.

Frændeløs og venneløs i Verden om at gaae —
Sjunge, mens Taarer i Øjnene staae —
Smile med Kummer, og sjunge for Brød:
Tungere Taare paa Jorden ej flød.

3.

Harpeklang og Glædessang ved fremmed Dør og Bord —
Ingen som hører de bævende Ord —
Ingen som veed, hvorfor Kinden er rød:
Tungere Taare paa Jorden ej flød.

4.

Spøgende og smilende med stille krænket Sind —
Klappes af fremmede Herre paa Kind —
Betle om Livet, og ønske sig død:
Tungere Taare paa Jorden ej flød.

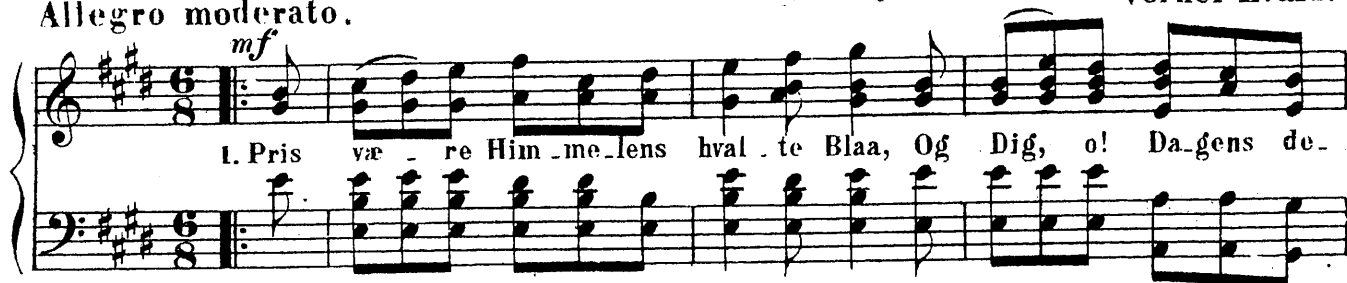
B. S. Ingemann.

HVILE PAA VANDRINGEN.

Verner Evald.

Allegro moderato.

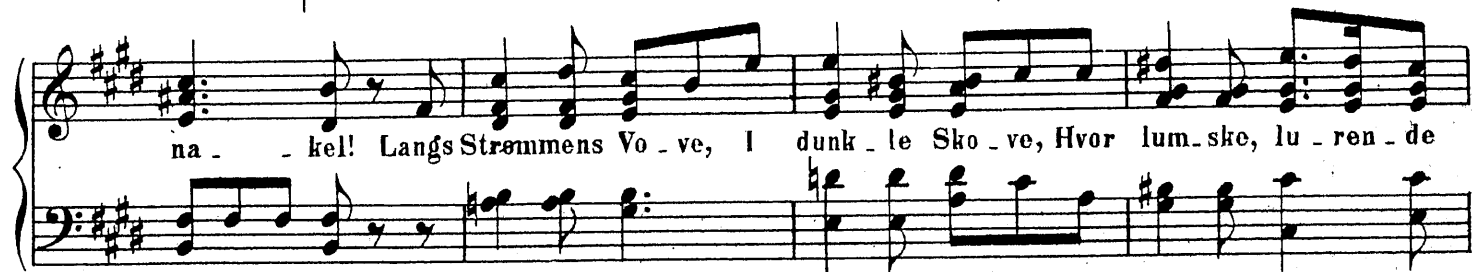
mf

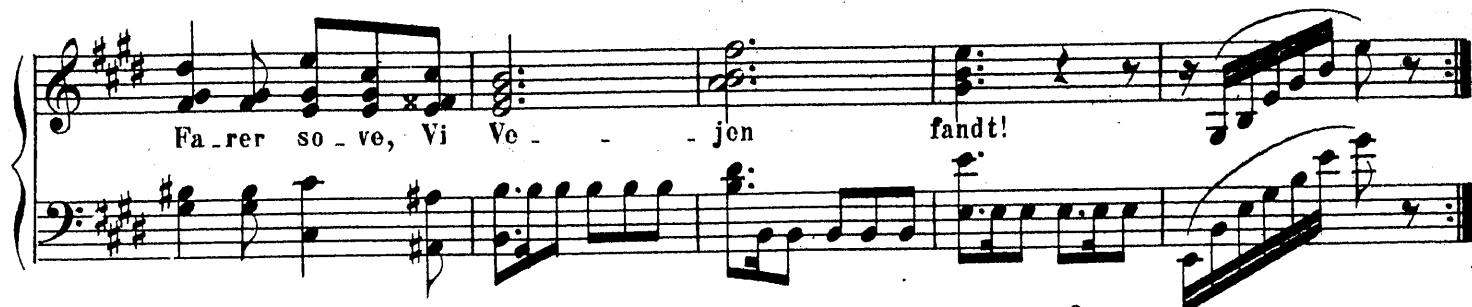
1. Pris væ - re Him - me - lens hval - te Blaa, Og Dig, o! Da - gens de -

mant - ne Fak - kel; Tak væ - re al - le de Lam - per smaa I Aft - nens Ta - ber -

na - - kel! Langs Strømmens Vo - ve, I dunk - le Sko - ve, Hvor lum - ske, lu - ren - de

Fa - rer so - ve, Vi Ve - - - - - jon fandt!

2.

Her Dæmringens duftende, milde Vind
Os qvæger sødt efter Dagens Qualme!
Her kjøler perlende Dug vor Kind,
Den drypper fra Fredens Palme;
Her Druer søde
Paa Ranken gløde,
Her Kildens Bølger vor Læbe møde
Og Ro vort Bryst.

3.

Saa dybt i den spirende Blomsterseng
Det trætte Hoved vi trøstigt dukke;
Mens Natten gaaer over Mark og Eng
Vort Sovkammer at lukke;
Snart Sløret svinder
Fra Himlens Kinder, —
Da til vor Vandring vi atter finder
I Barmen Mod.

4.

Da løfter Lærken sig muntert op
Paa sine spæde, klingende Vinger,
Den stærke Ørn over Fjeldets Top
Sin Tak til Himmelen bringer;
Med gyldne Pande
De Bjerge stande,
Og med Naturens Raab vi blande
Vor Jubelsang!

Christian Winther.

I HØSTEN.

Allegretto.

Verner Evald.

1. Vin - den hvirv - ler Lun - dens fald - ne Bla - de, Hvi - nen -

de, hen - o - ver Mar - kens Straa, Fug - len gjas - ter Fyl - dens aab - ne La - de, Og en

Halv - nat døl - ger Him - lens Blaæ. O Na - tur! din ful - de Frugt du gav, Og nu

rin - ge Stor - me dig til Grav.

2.

Saa forgaaer, hvad Alles Hjerter priser,
Saa staaer Savnet bag hver Fryd igjen,
Ak! selv Phantasieens Paradiser,
Aandens indre Eje viftes hen.
Mindets Halvglands, denne Høstdag liig
Mat om Livets Vesten samler sig.

3.

Hør mig, Skjæbne! lad mit Tab ej være.
Lidet, naar og jeg engang forgaaer,
Lad mig Løv paa tusind Grene nære
Og afkaste en beundret Vaar;
Ved min Fod da Vandrer'n skue skal
Sorrigfuld mit rige Forlivs Fald.

Schack - Staffeldt.

I SKOVEN.

Moderato.

Verner Ewald.

2.

Der gik vi gennem det dunkle Hegn
Og fulgte Bredden af Aaen,
Og traadte Spor i en Blomsterregn
Fra duftende Hvidtjørn og Slaaen.

4.

Siden har Tjørnen tidt skiftet Dragt;
Men naar den i Blomster sig klæder,
Drager bestandig endnu en Magt
Mig ud til de samme Steder.

3.

Etsteds ved en Krumning er Stien smal,
En Bøg har i Vejen sig stillet;
Der gik du først, og i Vandets Krystal
Saa jeg dit yndige Billed.

5.

Naar Aaens Bølger med Liv og Skjemt
Og Latter forbi mig drage,
Jeg synes, dens Dyb har et Billed gjemt,
Som jeg kunde fordre tilbage.

E. v. der Roede.

KJÆRLIGHEDS DRÖMME.

Allegretto.

Verner Evald.

mf

1. Hvad to - - ner gjen - nem Sko - ven I Nat - - - tens

Vind? Hvad ris - - ler gjen - nem Vo - - ven I Maa - - ne -

f

skin? Om El - - skov Fug - len syn - - ger Med smel - - - tet

Røst, Den hvi - - de Bæl - ge gyn - - ger med El - - skovs Lyst.

2.

Hvorfor mon Skyen svæver
Henover Jord?
Hvad mægtig Længsel hæver
Dens tynde Flor?
Naar taarefuld den svømmer
Paa Himlens Vej,
Om Kjærlighed den drømmer,
Men veed det ej.

3.

Søvnjængere paa Himlen
I natlig Dands
Ved Lys af Stjernevrímlen
Og Maanens Glands!
Min Længsel Eder kaarer,
Den er Jer liig:
Den drømmer, og i Taarer
Udgyder sig.

J. L. Heiberg.

LÆNGSEL.

Andantino.

Verner Evald.

mf

1. Jeg kun - de slet ik - ke , so - ve for Nat - ter - ga - lens

Røst, Som fra de dunk - le Sko - ve Sig træng - te til mit

pp

Bryst. Jeg aab - ne - de Vin - du - et stil - le Og stir - red i Mul - met hen, Og

Jod. hver El - skovs Tril - le Mig syn - ge om Dig i - gjen.

2.

Et Posthorn i det Fjerne,
Et Suk af Nattens Vind,
Et Glimt af en eensom Stjerne
Vakte mit stille Sind.
Dit Billed sagte hensvæved
Paa Nattens Baggrund huldt;
Mit Hjerter-sittred og bæved
Længsel — og smertefuldt.

3.

Min Tanke jeg dig sendte,
Jeg sendte Dig mit Blik;
Ak, hvor mit Hjerter brændte,
At intet Svar jeg fik.
Kun Pust af Nattevinden,
Fra Grenen hist et Vink,
Den kolde Dugg fra Linden,
Og Stjernens kolde Blink.

4.

Du tænker vel, jeg har glemt Dig?
Men tro mig, om Du kan,
Jeg har i Hertet gjemt Dig,
Og skal over Gravens Rand,
Trods Dødens bittre Kulde,
Hiinsides Livets Kyst
Bære Dit Navn, det hulde,
Prentet dybt i mit Bryst.

Chr. Winther.

MIN GRAV.

Mesto.

Verner Evald.

p

1. Som-ren i den skjen-ne Grøn-ne, nys ud-sprung-ne Pragt,

Naar den har sit sø-de Rø-de smukt paa Ro-sen lagt.

Og i Lun-dens Gan-ge Man-ge Fug-le-Cho-re vakt,

Øn- - -sker jeg til Grav- - - - høj.

2.

Alle mine Kjære
Være glade ret som før,
Ingensinde græde,
Træde mod min lukte Dør,
Tause gaae tilbage,
Tage huld Erindrings Slør,
Favnes, og da-skilles.

3.

Som de første Svaler
Daler ved det stille Tag,
Jeg ved deres Rude
Ude med mit Vingeslag,
Minde dem, at Vaaren
Baaren har et Skjær idag,
Som paa Gjensynsmorgen!

Nikolaj Krossing.

MISMOD.

Andante.

Verner Evald.

p

1. Hvor tomt mit Hjerte! ak hvor ø - de! Min Him - mel er saa dunkel

appassionato

graa, Ej Nat - ter - ga - lens To - ner sø - de Kan me - re mig til Sjæ - len

agitato

gaa. Hvor mat og us - sel er min Kla - ge! Der er ej Gnist af Kraft til

cresc.

ba - ge, O! gid jeg un - der Mulden laae! O! gid jeg un - der Mulden laae!

2.

Jeg har ej Fryd, jeg har ej Smerte,
Jeg kan ej Blomstens Duft forstaae,
Og Tornen stikker ej mit Hjerte,
Thi det har reent forglemt at slaa;
Mig Livets stærke Vexelsange
Gjør hverken freidig eller bange,
Den indre Stræng de ikke naae.

3.

Naar mine vakkre Venners Glæde
Mig lokker fra min stille Vraa,
Maa Rankens purpurgyldne Væde
Som Vand mig over Tungen gaae,
Og deres Haandtryk, deres Blikke,
Saa ærlige, dem kan jeg ikke
Som fordem ærligt svare paa.

4.

Der var engang en herlig Pige;
Som kjærligt mig i Øjet saae;
Det Blik var da mit Himmerige,
Thi Himlen selv var ei saa blaa!
Nu kan i hendes Børnegruppe
Den usle, kolde, unge Gubbe
Med slukt Erindring roligt staae.

5.

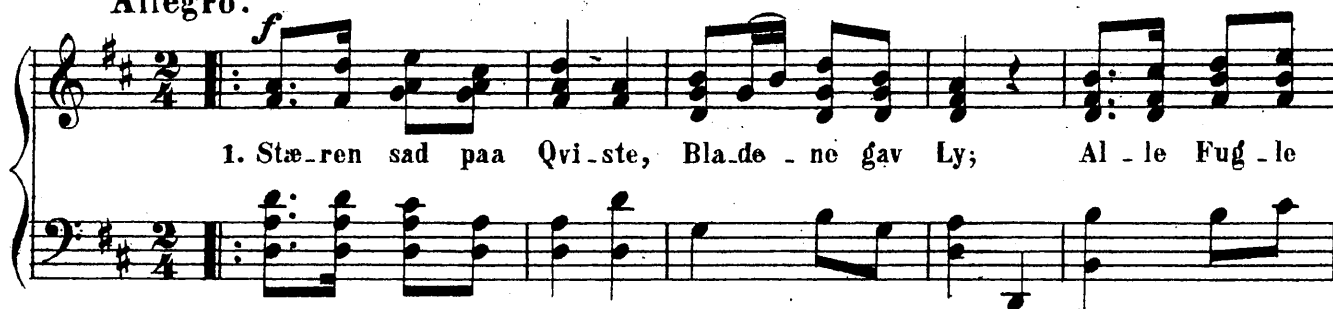
Ej Alvor, Skjemt, det Bittre, Søde,
Ej Dag, ej Nat med Stjerner smaa,
Ej frejdigt Liv, og ej det Døde
Kan bringe Hjertet til at slaae;
Hvor mat og ussel selv min Klage!
Der er ej Gnist af Kraft tilbage,
O! gid jeg undor Mulden laae!

Christian Winther.

NAAR SOLEN SKINNER.

Verner Evald.

Allegro: *f*

1. Stæ-ren sad paa Qvi-ste, Blæ-de - ne gav Ly; Al - le Fug - le

vid - ste den Ny - hed i vor By At Gjæ - gen hav - de kuk - ket Paa

Sko - vens grønne Tag, At Bæl - gen hav - de vug - get den un - ge Sommer - dag.

2.

Rosenknoppen vilde
Gjennem Duggen see
Morgensolen spille
Paa alle Blomsterne;
Ja Vaarens friske Sange
Blev til en Harmonie,
Og Blomstret vilde fange
Den fulde Melodie.

3.

Vinterens Lagen brister,
Sommersolens Skin
Bævende sig lister
I Sjel og Hjerte ind.
Vil Haabet trofast vente
En Vinter barsk og lang,
Skal Solen engang hente
Det frem til Lys og Sang.

U. P. Overby.

NATTEN BREDER UD SIN MØRKE KAABE.

Allegretto.

Verner Evald.

1. Nat-ten bre-der ud sin mør-ke Kaa-be;
 Fug-len ti-er, Jor-den hvi-ler træt; O-ver Dug-gens
 him-mel-fald-ne Draa-be Luk-ker Blom-stens Kalk sig tyst og tæt.
 O-ver Dug-gens him-mel-fald-ne Draa-be Luk-ker Blom-stens
 Kalk sig tyst og tæt.

2.

Saadan skal dit Billed i mit Hjerte
 Hvile tyst som Duggen i en Blomst,
 Indtil engang Haabets Morgenkjerte
 Bringer Bud om Dagens Atterkomst.

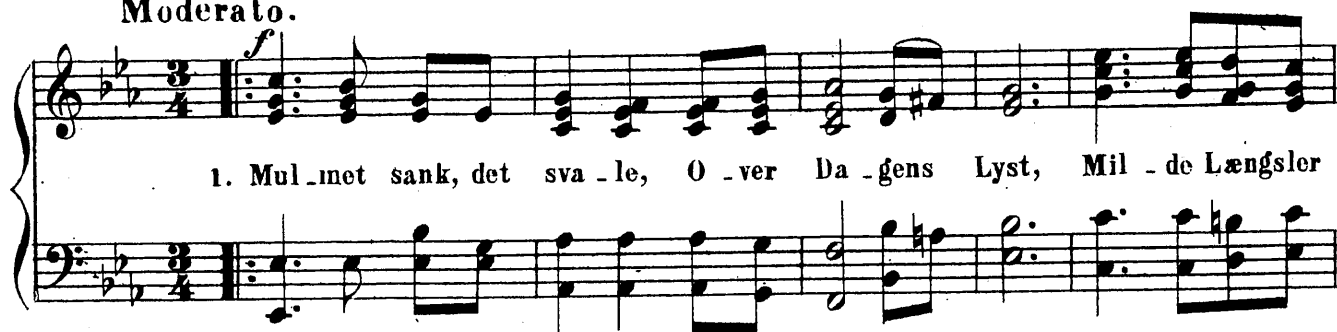
E. v. der Recke.

NORDENS QVINDE.

Verner Evald.

Moderato.

1. Mul - met sank, det sva - le, O - ver Da - gens Lyst, Mil - de Længsler

ta - le Til det un - ge Bryst; Hun, som dy - best in - de Væk - ker Sjælens

Trang: Nor - dens hul - de Qvin - de Vi - es nu vor Sang.

2.
Tidt vort Hjerter smeltet
Af den Fagres Blik,
Under Bøgeteltet
Luft i Toner fik.
Her, hvor Granens Stamme
Staaer paa Fjeldet Vagt,
Griber os de samme
Klare Øjnes Magt.

3.
Tre er Nordens Lande,
Nordens Mø kun een,
Reen som Kildens Vande,
Tro som Klippens Steen,
Øm som Fuglens Trille
I det friske Krat,
Yndig som vor milde,
Lyse Sommernat.

4.
Stjerne, som os tryller!
Rose, fiin og smuk!
Dig vort Hjerter hylder
Til sit sidste Suk.
Dronning i den Unges
Rige Drømmeland!
Sødt din Lov skal sjunges
Over Nordens Strand.

C. Hostrup.

O FLYE FOR AMORS SNARE.

Allegro.

Verner Evald.

1. O flye for A - mors Sna - re, Be - tragt ej Gu - dens

Glands! Hver Straa - le brin - ger Fa - re, For - vir - rer strax din

Sands. O vogt Dig, vogt Dig, Pi - ge! Vær for hans Straa - ler

blind. Thi gjen - nem Øj - et sni - ge De sig i Hjer - tet ind.

2.

O fly for Amors Snare,
Hør ej hans Smiger Ord!
Hvert af dem bringer Fare,
Hvis deres Lyd Du troer.
O vogt Dig, vogt Dig, Pige!
For dem Dit Øre luk,
Thi gjennem Øret snige
Sig Lefte, Bøn og Suk.

J. L. Helberg.

PAA FJELDET.

Verner Evald.

Andante.

p i. Jeg tænk - te at

dra - ge paa vin - get Fod Langt bort fra de hjem - li - ge Sko -

ve; Jeg tænk - te, Er. in - drin - gen stil - le stod, Ej fulg - te med

Skib o - ver Vo - - ve. *pp*

2.

Men, ak, jeg drog over vilden Sø
Og steg paa de højeste Bjerger —
Mindet i Brystet vil aldrig døe,
Ej Rustning dets Saar kan afværge.

3.

Det Skjold man finder i Verden ej,
Som Mindernes Hug kan afbøde; —
Slagen jeg ligger paa Fjeldets Vej,
Ustandseligt Vunderne bløde.

Holger Drachmann.

SIDDER JEG HOS DIG HJEMME.

Con moto.

Verner Evald.

2.

Men lader jeg Tankerne strømme
Til dig over Sø og Strand,
Og seer jeg dig i mine Drømme,
Da synes jeg først, jeg er Mand.

H. v. der Recke.

TIL DE DANSKE QVINDER.

Verner Evald.

Allegretto.

1. Hvis Dan-mark hav-de Bjerg og Fjæld, Med stjer-ne-kron-te Tin-der, Hvor
ud-af ri-ge Kil-de-væld Det ly-se Guld ud-rin-der; Da steg vi
ned i Klip-pens Bryst, Med Trol-de vo-ved vi en Dyst, Og
vandt den rø-de Skat til Lyst for Danmarks mil-de Qvin-der.

2.

Var Danmarks Himmel altid blaa
Som danske Pigers Øje,
Og hvis en evig Sommer laae
Med Fylde paa dets Høje;
Laa Perler strøet paa Havets Sand,
Da skulde blank i Gyldenbrand
En Rosenkrands, en Perlerand
Om Eders Lok sig føje.

3.

Den bedste Frugt, som Danmark har,
Paa Tonens Bølger gynger,
Thi Sangen stadigt Sommer har,
Og evigt sig forynger;
Vort Fjeld—det er vor Trokabsaand,
Vor Kjærlighed—en Trylleaand,
Vor Sang saa smukt sit Perlebaand
Om Eders Hjerter slynger.

4.

Saalænge da med broget Glands
Vaarsolen højt oprinder,
Og Vintren frisk sin Stjernekrands
Om Danmarks Lokker binder;
Saalænge Bølgen slaaer mod Kyst,
Vi sjunge vil af fulde Bryst,
Med mandig Røst, med Liv og Lyst
Om Danmarks hulde Qvinder!

Christian Winther.

TRÆKFUGLEN.

Moderato.

Verner Evald.

1. Lok - ke - de ved So - lens Smil, Kom - me Fug - le - ska - rer,
 Een for - ud med Læng - sels lil Hen i Vin - den fa - rer.
 Tøv, du li - den Træk - fugl, tø! In - tet Græs og
 In - tet Løv Sig om Sjø - lund slyn - ger.

2.

Sødt berust af Lysets Gud,
 Den paa Grenen gynger,
 Og med spæde Lyd forud
 Vaar og Elskov synger
 Ved den underfulde Sang
 Brat en Martsviol udsprang,
 Saa sin Ven, og døde.

3.

Men da Blomst og Gjensvar ej
 Rundt dens Toner møde,
 Og den korte Middags Maj
 Hurtigt vil udgløde,
 Syg med Vingen hænger den,
 Og mod lune Syden hen
 Lyder ak! dens Klage.

4.

„Over Slette, Bjerg og Sø
 Fløi min Længsel fage,
 Derfor maa jeg eensom dæ,
 Uden Ven og Mage.
 Ak, hvi hasted jeg forud,
 At behude Blomsters Gud
 Og de feire Dage!“

Schack Staffeldt.

VUGGESANG.

Moderato.

Verner Evald.

2.

Seer i Drømme Blomster smaa
Du omkring Dig dandse:
Det er Engle fra det Blaa,
Søm din Uskyld krandse.

3.

Vox, bliv frømt, din Bane gaa
Reen som Lillieblade;
Da vil Drømmens Engle smaa
Aldrig Dig forlade.

4.

Selv naar Taarer staa paa Kind,
Og dit Hjerte sukker,
See fortroet i Himlen ind,
Den sig aldrig lukker.

5.

Trøst den sender Dig i hver
Blomst, som i hver Stjerne;
Gud er altid Uskyld nær
Her, som i det Fjerne.

6.

Derfor luk, mit Barn! i Fred
Dine Øjenlaage;
Himlen og min Kjærlighed
Over Dig skal vaage.

C. F. Gyntelberg.

VUGGEVISE.

Andante.

Verner Evald.

2.

Frodig som en Ranke,
Du voxer for min Tanke,
Voxer fra Din Moders Arm,
Ud i Verdens vilde Larm
Frodig som en Ranke.

3.

Lykkens Roser røde
Kun mellem Torne gløde,
Tornen tager jeg for mig,
Rosen gemmer jeg for Dig,
Lykkens Roser røde.

4.

Vaagn med Smil om Munden
Saa fro som Fugl i Lunden,
Reden din er lun og blød,
Moderfavn og Moderskjød,
Vaagn med Smil om Munden!

Chr. Richardt.